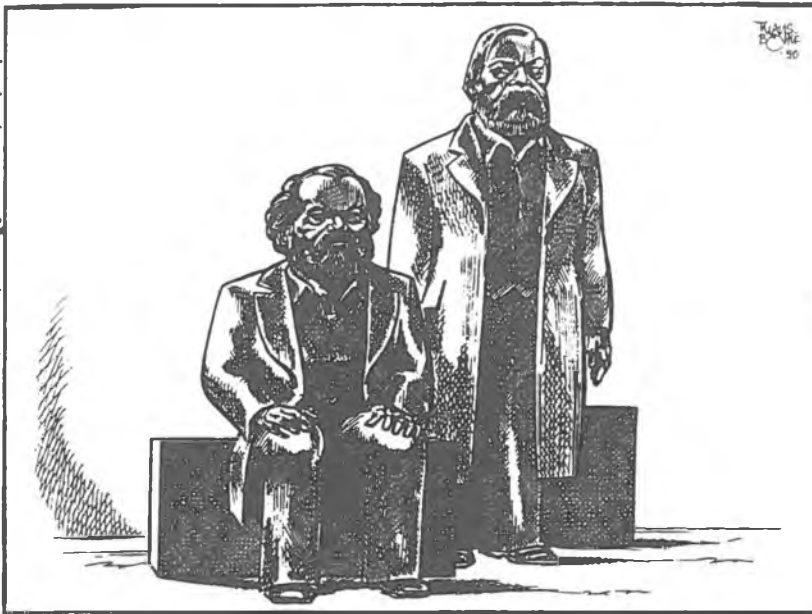

Funkcionáři bývalé státní mšičerie se samozřejmě poučili - dále ovládají dnes nejen státní, ale i soukromý sektor. I malé dítě ví, že jejich bratrstva jsou v čele všech větších finančních podniků na okresech. Jejich přátelé v současných vládnoucích okresních strukturách je nejen informují, ale přiloží v jejich prospěch nejedno polínko. Šumperský okres není výjimkou, spíše naopak. Vznikají "tiché společnosti" složené z bývalých funkcionářů a z části současných dnes t.zv. neposkvrněných členství v čemkoliv, ale o jejichž loajalitě neměla pochybnost dokonce ani

„Měl jsi raději kapitál vytvořit, než o něm psát“ (Die Welt)

SPOLEČENSKÝ OBČASNÍK
vydává Josef Maraczi,
Vrání 13,
128 00 Praha 8 - Kobylisy

Pražská antikomunistická iniciativa
Josef Maraczi
BOX 1030
111 21 Praha 1

TY RUDÁ KRÁVO

člen redakční rady a grafik-
výtvarník vydání
Pepín Maraczi
u Petra Cibulky
Nálepková 38,
637 00 Brno - Jundrov
fax a tel. (05) 78 11 72
(05) 75 87 60

od dne.....do.....

M K J L

Mírový klub Johna Lennona
Panská ulice 7
111 21 Praha 1
telefon (02) 22 30 02
(pouze všední dny)

tak podezřívavá organizace jako byla Státní bezpečnost. Ti dnes pokračují dále v komunistických praktikách jak se jim naučili za svůj život plněním i protiprávních příkazů nejen své, ale i cizí strany. Dnes se svých dřívějších zlodějských praktik drží zuby nehty v domění, že nevyjde na jevo jejich podíl při okrádání soukromých ma-

jitelů mnohdy ještě bezostyšnějším způsobem, než jsme byli zvyklí v totalitě. Ale jejich činnost vyjde najevo prostě proto, že ten kdo si v okrádání libuje dlouhé roky s tím již nemůže přestat, stalo se to u nich profesionální deformací. Některé případy se určitě objeví na povrchu. V.H.

u v n i t ě č í s l a :

1. Anton P o v á ž s k ý: Dobitá dedina /nie dobytá!/
2. Pokračování výňatků z knihy "Výkřiky z pekla".
3. Demokracie je diskuse, diskuse nemusí být demokracie.
4. Richard S t o c k e r: Federalistický klub H O S.
5. Recenze: Milo Komínek - I pod oblohou je peklo.
6. Amnesty International: ČSFR bez trestu smrti.
7. Jeroným Pražský upálen dne 30.května 1416 v Kostnici.

Předpokl.cena: 1,- Kčs MČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 8 č 1

Vydává: Vladimír Hajný Red. Josef Volařík
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: Julius A. Varga

Uzávěrka: 29.9.91

40

FEDERALISTICKÝ KLUB HOS

Krakovská 9 110 00 Praha 1

tel. & fax 236 14 45

Federalistický klub HOS vznikl na přelomu minulého a tohoto roku, po prosincové části Sněmu HOSu, kde členové Radikální strany navrhovali pro HOS eurofederalismus jako nadstavbu, která může politickou entitu jen zvýhodnit proti ostatním politickým stranám. Naše současná zkušenost dala této skupině plně za pravdu, dokonce se zdá, že Federalistický klub HOS přestává mít opodstatnění, nebo alespoň původní idea vytvořit v Československu politický akcent, který by spoluvytvářel tuto evropskou realitu, protože eurofederalismus se svou přirozenou cestu prošlapává velice vehementně. Federalistický klub tedy má své místo ve svazku členů a klubů HOS, se kterými přirozenou formou spolupracuje na hledání společných postojů, názorů a stanovisek.

Federalistický klub HOS vznikl přirozenou potřebou lidí, kteří si uvědomují, že ne politická stranickost, ale nadstranickost, vysoká demokratizace politiky a vědomí evropské sounáležitosti je cestou ke zkvalitnění politické kultury. Žádná národní stranická entita nemůže mít takový rozsah, který by mohl zabrat tak široký rámec, kterým jsou demokratické institucionální svobody občanů Evropy jako celku. HOS je nám dostatečným příkladem, jak politickou entitu tvořit; soustava politicky nezávislých, mnohdy antagonistických politiků tvoří nadstranickou politiku, která má jediný cíl: upevnění demokratických práv občanů a spolupráce na tvorbě nových, demokratičtějších zákonů a vztahů v Evropě. V současné době Federalistický klub HOS spolupracuje s Transnacionální radikální stranou na eurofederalistické politice a dalších bodech jejího programu, kterým je anglo-saský volební systém, referendum, zrušení trestu smrti na celém světě a zejména vytvoření nadnárodního politického celku, který by byl schopen řešit globální politické, ekologické, sociální a morální problémy celého lidstva. Součástí návrhu radikálů HOSu byla spolupráce na nadnárodních, celosvětových problémech. Federalistický klub HOS je otevřen členům všech politických klubů HOS, kteří považují eurofederalismus za nadstranickou platformu pro dosažení společných cílů, všem nestraníkům i členům ostatních politických stran, kteří chtějí spolupracovat na naší společné budoucnosti.

MLUVME. JAK SMÝSLÍME.
SMÝSLEJME. JAK MLUVÍME.
AŽ SE SLOVA
SHODUJÍ SE ŽIVOTEM
SENECA / VYBOR Z LISTŮ LUCILIOVI

QUOD SENTIMUS. LOQUAMUR,
QUOD LOQUIMUR. SENTIAMUS.
CONCORDET SERMO
CUM VITA

Za Federalistický klub HOS

Richard Šockar
Richard Šockar
mluvčí

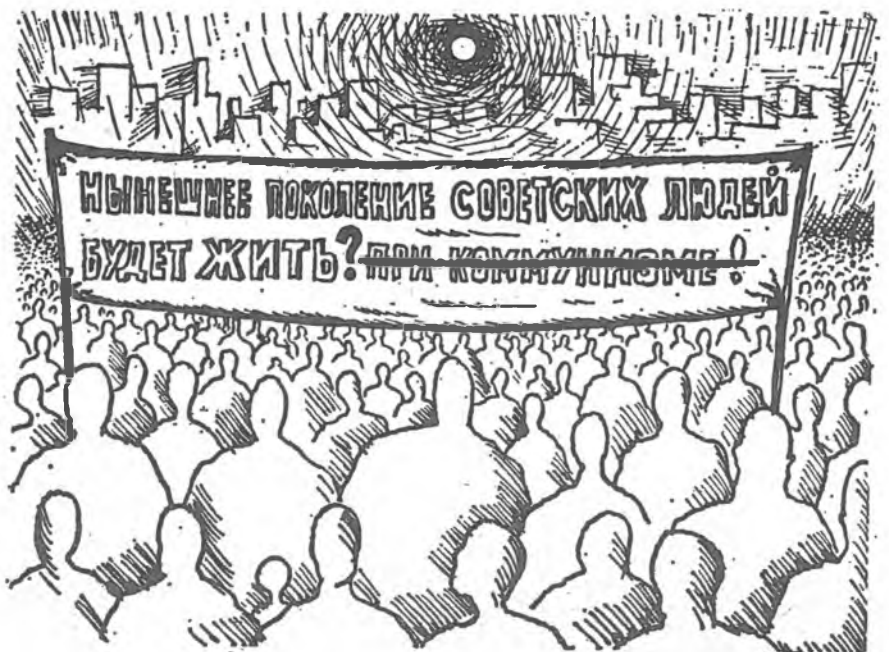
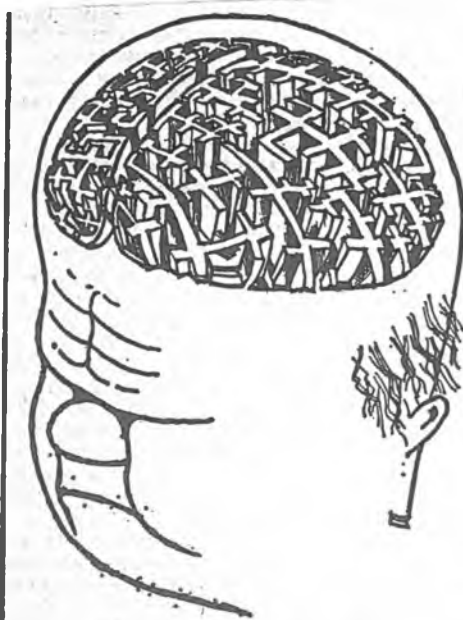

Рис. М. КУЗЬМИНА (Куйбышев).

Demokracie je diskuse, diskuse nemusí být demokracie

Je pýchou každé redakce, když její práce sklízí ohlas. Přesněji řečeno když články a příspěvky, které uveřejňuje, mají odezvu u čtenářů. A zde nemusí jít — a také nemá jít — pouze o souhlasné přitakávání, ale i o rozmanitost názorů. Již téměř okřídlené heslo, že demokracie je diskuse, se tak nejlépe potvrzuje. Ovšem, a také to platí pro demokratickou diskusi — musí být vedena slušně, bez urážlivého tónu, a bez útoků na pisatele rozličného názoru.

V poslední době byly předmětem diskuse čtenářů Národní politiky — v exilu i doma — především články dr. O. Zoufalého, dr. A. Novotného a dr. Čermáka, týkající se postoje exilu k vývoji doma, konkrétně k novým restitučním zákonům, zákonům o privatizaci, půdě apod. Zde, dá-li se to nazvat sportovní terminologií — vyvolaly na směr především názory dr. Novotného a dr. Čermáka. Čermák odpovídá Novotnému, přicházejí dopisy, sympatizující s tím či oním autorem. Nepřeháníme, když tvrdíme, že by dost značná část Národní politiky mohla být zaplněna odpovědí na ten či onen názor. Ale noviny tu nejsou proto, aby se zabývaly pouze jedním tématem, byť byl sebezajímavější. A proto jsme z dopisu čtenářů vybrali alespoň několik postřehů.

Tak se ozval replikou „odpovědi na otevřený dopis“ dr. Čermáka dr. Novotný. Téměř na čtyřech stránkách rukopisu dr. Novotný tu vtipně, někdy podrážděně (má na to ovšem právo) reaguje na argumenty dr. Čermáka. Domnívá se, že se dr. Čermák halí „do mravokárného roucha strážce demokracie“. Hlavní část své repliky dr. Novotný věnuje postavě prezidenta Václava Havla. Odmítá — a tu má podle našeho názoru pravdu — názor, že by prezident byl „nekritizovatelný“. V demokratické společnosti je možno slušně kritizovat každého — prezidenta nevyjímaje. Vytyká mu, že se obklopil kamarilou bývalých komunistů (konkrétně např. A. Dubčekem) a že podepsal „všechny nedemokratické zákony, od rehabilitací po restituce.“

Zajímavý názor vyslovuje dr. Novotný, když si všímá obliby Václava Havla v zahraničí. Podle něho je to proto, že v něm Západ vidí dizidenta. Naproti tomu — podle dr. Novotného — Západ „neví téměř nic“ o Havlových prezidentských výkonech. A pak tento postřeh: „Jaký je kdo demokrat se totiž nejlépe pozná v okamžiku, kdy prohrál...“ Na závěr uvádí, že bude „nadále kritizovat i modly“ — názor, s nímž každý demokrat jistě souhlasí. Modly totiž v demokracii být nemohou a být nemají.

B 20689 E

ternational se připomíná nutnost dodržování lidských práv ve všech zemích světa. V ústavách zemí zakotveny sice jsou, ale ne všechny režimy se jimi řídí i v praxi.

Čtenář M.D. z Mnichova — díky za jeho pochvalu Národní politiky — také odmítá názor dr. Čermáka. Odmítá jeho apel „na lásku a porozumění“ a poznamenává: „Nedovedu si dost dobře představit, jak milují pány soudruhy Dienstbiera, Čalfu, Rychetského, Dlouhého apod.“ Jistě, čtenář M.D. jmenované politiky milovat nemusí, jiní je mají třeba rádi. Ale ve svobodných volbách, v nichž asi budou opět kandidovat, bude mít volič poslední slovo.

Samozřejmě se ozvali také sympatizanti s názory dr. Čermáka. Citujeme tedy alespoň z jednoho dopisu. „Tón A. Novotného hraje jen komunistům do ruky...“. Pokud jde o soudnictví v Československu, je pro pisatele nejdůležitější, „aby se soudci přeúčili, dokud nebude nový dorost. A ti nepolepšitelní aby byli nahrazeni jinými s dobrou vůlí demokracii se podřídí.“ Ostatně kritizuje tento čtenář i příspěvek prof. Kalvody, který by podle něho „také rád házel bláto na demokracii“.

Jak tedy vidno — názory se rozcházejí. Je to dobře, protože po desetiletích má každý Čech a Slovák nyní možnost skutečně říci, co si myslí. Jen jedno bychom měli mít stále na mysli — a v Národní politice se o to snažíme — *i demokratická diskuse musí být vedena slušně, bez emoci a bez zostuzování protichůdného názoru.*

(NP)

Ze zprávy Amnesty International

ČSFR bez trestu smrti

(SE) Jako každý rok i letos vydala mezinárodní organizace pro ochranu lidských práv se sídlem v Londýně — Amnesty International (AI) svou pravidelnou výroční zprávu. V tomto dokumentu, který shrnuje situaci za r. 1990, se praví, že v současné době i nadále ve 141 zemích naší planety dochází k přestupkům proti lidskosti.

Právě v uplynulém roce, kdy do popředí světového zájmu vstoupily ukrutnosti, kterých se dopouštěla irácká soldateska při invazi do Kuvajtu, neprávem mnohé jiné ustoupilo do pozadí. Podle této studie Amnesty International i nadále pokračuje porušování lidských práv ve spojitosti s vězněním občanů. V některých zemích se situace ještě zhoršila. Jako příklad se uvádí Čínská lidová republika, kde podle tohoto dokumentu bylo za 12 měsíců minulého roku popraveno 750 odpůrců režimu. To je největší roční počet obětí od roku 1983. V devadesáti zemích je stále ještě v platnosti trest smrti.

Československo, podobně jako Madarsko, Mozambik, Namibia, Andora a Ostrovy Svatého Tomáše, vyškrtly toto nejvyšší potrestání během loňského roku ze svých zákoníků.

Ve zprávě se dále praví, že v r. 1990 umírali i nadále ve 40 zemích vězni na následky mučení a špatného zacházení. V závěru prohlášení Amnesty In-

Milo Komínek I pod oblohou je peklo

Kniha vzpomínek leteckého mistra akrobacie Miloše Komínka, která v červnu t.r. vyšla již v druhém vydání v autorem založeném torontském nakladatelství Moravia Publishing Inc., náleží k memoárové literatuře vydané v exilu, která zpracovává otřesné zážitky dlouholetého věznění v českých komunistických koncentracích. Již v 70. letech vydalo (rovněž torontské) nakladatelství manželů Škvoreckých, 68-Publishers, knihu Karla Pecky Motáky nezvestnému, Dagmar Šimkové Byly jsme tam taky, k nimž nedávno přibylo „Zpovídání“ literárního historika a dlouholetého politického vězně Bedřicha Fučíka.

Milo Komínek — pilot, parašutista, letecký akrobat — v říjnu 1948 odsouzený Zemským soudem v Brně na základě vykonstruovaných obvinění na dvacet let těžkého žaláře se zostřením trestu za údajnou „protistátní činnost“, prožil v komunistických věznicích a pracovních táborech plných 17 let. Mladá léta svého života trávil jako „muž určený k likvidaci“ (známá zkratka MUKL) v trestnici na Borech, v Jáchymovských uranových dolech, v pevnosti Mírov, v Leopoldově, v Kartouzech. Ve své knize shromáždil cennou dokumentaci o mnoha svých spoluvěznicích, mezi nimiž byla řada významných osobností: politiků, církevních hodnostářů, spisovatelů, generálů (gen. Kutlvašer, gen. Syrový, Josef Palivec, Václav Renč, biskup Štěpán Trochta, opat Anastáz Opasek), ale také o poměrech v komunistických žalářích, o tyranizování vězňů, o vraždách dozorců a velitelů, z nichž mnozí i po pádu starého režimu dále spokojeně žijí.

Vzpomínková dokumentace Milo Komínka zahrnuje dobu poválečnou do únorového puče, léta věznění (1948-1965) a dobu po propuštění a život v kanadském exilu. Jádrem knihy tvoří vzpomínky na vězení, doplněné chronologicky seřazenými údaji o popravených obětech domácího komunismu a také fotografiemi spoluvězňů.

Svoji knihu věnoval Milo Komínek „dětem, vnukům a pravnukům všech postižených“. Nad touto dedikací si uvědomujeme, jak důležitá je tato dokumentace právě dnes, kdy by mnozí lidé v Československu — ale i v exilu — rádi na zločiny proti lidskosti komunistické hrůzovlády zapomněli. Ve své knize „Hitler v nás“ (česky vyšla v nakladat. Universum) píše švýcarský publicista Max Picard, že nejotřesnější je, že původci a pachatelé zločinů proti lidskosti, všichni tito trýznitelé a vrazi ve službách diktatury, na své zločiny neuvěřitelně rychle zapomínají, jako kdyby se ani nikdy nestaly. Clověk je potom potkává třeba jako prodavače známek nebo hotelové recepční. Avšak tomuto, dnes z nejvyšších oficiálních míst propagovanému a požadovanému „zapomnění“ a „odpuštění“ stojí tváří v tvář takéové knihy jako dokumentace sestavená dr. Antonínem Kratochvílem z Mnichova, třídílná obžaloba komunismu „Žalují“ nebo vzpomínková dokumentace Milošlava Komínka. Formálně je jeho kniha koncipovaná jako deník, v němž jsou

(nebo jejího ekvivalentu) money orderem na adresu:

Moravia Publishing Inc.; 2098 Dundas Street West; Toronto, Ont. Canada; M6R 1W9

NÁRODNÍ POLITIKA

ZÁŘÍ 1991

měly být rozdraceny, rozmetány „Stalinovými vnučky“. Kniha je určena všem, kteří se o této tragické epoše novodobých čs. dějin chtějí dozvědět z autentických pramenů co nejvíce.

Ke knize je připojen podrobný seznam autorových spoluvězňů. 320 stran, cena 23\$ včetně poštovného. Zájemci ji obdrží obratem po zaslání uvedené částky jednoho z mnoha českých osudů, které

kladatelem a producentem čs. televizního vysílání v Torontě, autorem celovečerního dokumentárního filmu „Dva světy“, zakladatelem „Křesťanské unie“, neúnávným organizátorem demonstrací v Kanadě a USA proti komunistickému usurpátorství a tyranii.

„I pod oblohou je peklo“ — fragmenty jednoho z mnoha českých osudů, které

chronologicky zaznamenány důležité, rozhodující dny v autorově životě.

Kráčce před srpnovou okupací byl Komínek předsedou bývalých politických vězňů (K 231) a předsedou Společnosti pro lidská práva okresu Frýdek-Místek. Je logické, že v tomto postavení musel odejít do exilu. Ani ve Vídni a později v Kanadě neustal v politicko-

Dobitá dedina (nie dobytá!)

ANTON POVÁŽSKÝ

Vo väznici sa nemusí vždy niečo diať, ale vonku je to častejšie. A keď sa vonku niečo vážneho udeje, najčastejšie sa to skončí vo väznici. Stalo sa. Veď sa písal rok 1949. Tak sa stalo a zase v Komjatnej. Tento raz nie pálenka. Teraz bol iný trend. Gardisti už boli za mrežami, protištátnych pomaly ale zato systematicky zatýkali stále, a najnovšie sa pustili do knazov. Ak bol aj taký mierny ako ovečka, horšie pre neho, lebo tu museli potom zosnovať pascu, ako ho z niečoho obviníť, aby bol aspoň dôvod na zatknutie. No a takému to potom spočítali najviac. Jednoduchším prípadom bol taký, ako aj tento Komjaťanský farár. Povedal v kostole to, čo bolo v rozpore so zákonom. Neschvaloval združstevňovanie. A tak prišli pre neho.

Dedina už mala voje skúsenosti, ako sa dedina obsadzuje a to nielen z Povstania, ale najmä z poslednej akcie špiritusovej a veru sa postavili tak, že si oni pána farára nedajú. A nedali. V ten deň. Ale o dva dni nato, pod vedením "reichsführera Zuberca", ktorý ani napriek doterajším akciám, v ktorých sa ako sa len dalo snažil, nepostúpil a mal len stále tú istú hodnosť nadporučíka, ktorú zdedil z posledného režimu.

Obsadili celú dedinu s takou silou, ako keby išlo o dobytie pevnosti. A exekúcia, akú dokázali vari len Turci pred storočím. Chodili z domu do domu a bili hlavnehlava, mužov, ženy, áno, aj

* 30. 5. 1816 - pred sto sedmdesiatimi rokmi - skončil pouť životom malíř a pražský zlatník **Jan Seitz**. S obľobou maloval kvetiny, zvěř, hmyz, ovoce. Přestože pracoval také ve stříbře, nejvýše proslul jako malíř zátiší. Maloval je na objednávky, hlavně z ciziny a také dodával do Drážďan, Lipska, do Vídně a do Řezna. Jistě i jina-
nam.

deti. Ale ani v jednom dome nebol schovaný Komjatský farár. Veď sa muži, čo boli na stráži pred farou dozvedeli, čo sa v dedine robí, ktorísi mal pri sebe loveckú pušku a z tejto vystrelil.

No, toto potrebovali obliehajúci, toto potreboval rozbesnený nadporučík Zuberec, ktorý likvidoval dom za domom tak, že sípavým hlasom reval, v jednej ruke mal pištoľ a v druhej gumový obušok. Vyhrali! Ako vždy tam, kde bojovali proti bezbranným. Aj výsledok bol veľmi víťazný. Dobili jednu dedinu v horách, viezli asi tridsať zranených a dobitých ľudí, medzi nimi aj ženy a - jedného farára. No, hurá! A bolo ich toľko, že neviem, či to budú vedieť rozprávať svojim deťom, ako o jednom bojovom víťazstve.

Zámerné som napísal, že dedinu dobili a nie "dobyli", lebo na dobýjanie by boli potrebovali nepriateľa, ktorý by im bol kladol ozbrojený odpor a ten tam bol len taký, že z domov sa ozýval plač žien a detí prerývaný hlasnými modlitbami žien, ktoré v rukách držali pätičky a dvíhali tieto ruky na obranu proti iným rukám, ktoré zvierali v zaťatých pästach gumové obušky, ktoré bili bez výhrad i tie žilovaté ruky, ktoré držali ružence namiesto zbraní. Nuž naozaj, dedinu len dobili, ako sa dobíja zvieratá, ktoré trpí a prosí o zľutovanie svojimi nemými očami.

(Úryvok z pripravovanej knihy "Bez dôkazov")

* **Leopold Stecher**, varhaník, je 300 rokov po smrti (nar. asi 1650). Poslouchal v Praze filozofii a patrne si na studia vydělavál jako varhaník v premonstrátském kostele sv. Benedikta na Starém Městě (zbořen před léty). Od roku 1672 až do smrti působil v Tyně, kde byl předchůdcem B. Janovky.

MILO KOMÍNEK

Toto II. vydání dokumentární knihy Milo Komínka - očitého svědka vražd a masakr - je už v tisku.

* V sobotu po Nanebevstúpení Pána Jezu Krista (30. května) roku 1416 slavný Mistr z Prahy **Jeronym** upálen jest také v Konstanci od toho sboru obecného kněžského, proto nejvíce, že všecko chválil, což jest Mistr Jan kázal a tvrdil a pravil, že sou Mistra Husi nevinně umučili a že jest té smrti nebyl hoden. A kte-

* Vynálezce helio-ravury, **Karel Vlach**, avšak mnohé chvály o mistru Jeronymovi vydává v té epiš-
tole. - Tak praví zápis ve Starých letopisech českých.
* **Slib je nejléčší způsob odkladu**
* **Vynálezce helio-ravury, Karel Vlach**, avšak mnohé chvály o mistru Jeronymovi vydává v té epiš-
tole. - Tak praví zápis ve Starých letopisech českých.
* **Slib je nejléčší způsob odkladu**

raký jest to člověk byl, chce-li kto věděti, či tu epištolu, kterúz jest psal Pogius Leonardovi Aretinskému, kterýžto byl jest při tom, když jsú se ty věci dály. Ten jistý Pogius byl mnoho let nejvyšším kancléřem u dvora Eugenia pape-

byl cítit besnesitelný ~~zápach~~ zápach od rozkladajících se mrtvol. Byly jsme nuceni p~~hrabovat~~ hrabovat mrtvá těla, která měla střešnou ránu v týlu. Na jejich tělech a šatech bylo vidět jaké peklo prožili než umřeli. Mezi mrtvými jsem našla svého otce.

Paní Sylvie Schlosser z Vídně: V táborech jsme byly svědkem nepředstavitelných ukrutností. Dny i noci bylo slyšet řev mučených. Také děti byly mláceny. Můj otec zemřel nepředstavitelně krutým způsobem.

Od svého strýce, který byl s mým otcem společně v táborech v Moravské Ostravě jsem se dozvěděla jak: Otec musel pracovat v dolech a byl postaven s několika muži před uhelný vagon s hořícím uhlím a stráž, je s ~~ním~~ ním posypali. Mrtvoly takto ~~x~~ za živa spálených ~~xxxxxxx~~ německých mužů byli pohřbeny ve společném masovém hrobe. Náš domácí lékař ~~xxx~~ z Ostravy byl oběšen a jeho 80 matka byla na náměstí uvázána mezi dva koně a roztržena. Tento osud postihl mnoho nevinných lidí.

Josefine Waimann - mně chybí slova aby~~ch~~ dokázala papsat co se dělo v Praze na Masarykovu stadionu. Na stadionu bylo v prvních dnech internováno 40 000 Němců v nepředstavitelných podmínkách skoro bez ošetření byli mezi nimi muži, ženy, děti a vojáci. Moje malé děti plakaly hladu.

Před našimi zraky se začala sadistická justice mstít na SS lidech, přede mnou bylo strašným způsobem zavraždění "2 SS lidé. Nejvíce na mě zapůsobila vzpomínka na střešnou ženu, kterou mladá Češka v uniformě rozřizla za živa břicho, vytrhla embryo, žena příšerně křičela a Česka ji vítězoslavně do rozřiznutého břicha strčila jezevčíka. Jako ve starém křimě byli zde lidé jako v aréne čtvrceni. Noci bylo do tábora vpuštěno stovky ozralých Rusů. Oni znásilňovali německé ženy vedle jejich dětí. Bylo to peklo - tento Masarykův stadion.

Terezín - Žijící mrtvoly

Doktorka Emilie Siegel podává svědectví: V první dny nikoho nešetřili, mlátilo a střílelo se. Byli jsme přivítáni s tím, že kdo sem přijde ten chcipne. Až na zákrok Rusů se podmínky zlepšily.

Dcera od načelkyně Frůši byla sadistky~~é~~. Bylo mi řečeno, že Soňa Prušova sama umlátíla k smrti 28 lidí. Vytrhávala ženám vlasy, mlátila je do břicha a do obličeje. Ženy mi tuto bestialitu popisovaly. Když jsem ji zahledla se svíticima očima jít na 4 dvůr, tak vždy došlo k bičování, káyk~~te~~kla krev proudem.

Jedna zdravotní sestra, která později zemřela mi podala toto svědectví. Při zapisu mých dat bylo se mnou krutě zacházeno až mi vyrazil zub. Jedna žena od SS muže byla se mnou společně mlácena. Eyla jsem odvedena vedla a slyšela jsem jak ji posadily na SS dýku zadkem a bylo slyšet jak řve bolestí kdy ji dýka rozřezávala ~~xxxxxx~~ střeva.

Eduard Britsch vypráví o poměrech v Terezíně: Jeden den jsem s několika druhy dostal příkaz uklidit celý samotky, kde leželi mrtvoly. Centimetr vysoká byla vrstva zaschlé krve, uřezaných uší, vyražených zubů, kusů kůže, lidských vlasů, chrupu a vše bylo ve strašném smradu. Dostal jsem otekliny zad, rukou a hlavy a byl jsem odveden do nemocničního oddělení. Tam byly vidět příšerné věci: pacienti ~~xxxxxxx~~ byli svlečení, položeni na nosítka a lékař jim p~~áhnul~~áhnul injekci s rychle působícím jedem, Tito lidé zemřeli během jedné minuty."

O českých vyšetřovacích metodách vypráví Heinz Lapczyna u Ostravy: Aby se vynutilo přiznání, byli jim pod nechty vraženy jehly až ~~xx~~ obět bolestí omdlela.

Ukřižování na vratech stodoly

Paní Johanna Huber, Klagenfurt si vzpomíná na tuto dobu: Do naší vesnice přišli s Rusy čeští partizáni. Naše vesnice Welemin byla čistě německá a ležela u Litoměřic. Nenávistná orgie se nevybíjela jenom na partešních funkcionářích, ale rychle se přenesla na všechny Němce. Zažila jsem jak Češi zraněné Němce a dívky, které sloužily u světlometů odtáhli na zámek hraběte Ledebara v Milleschau, jehož sklepy se staly mučičí komory. Mám dodnes hrůzu když slyším jméno tohoto zámku. Jak jsem se později dozvěděla byli tam Němci utloukáni k smrti a do zadku jim byla strkána hadice a proud vody jim takto trhal střeva. Přírodně hrabě Ledebare byl první, koho takto odpravili. Tři dny po odvezení moji matky do nemocnice byly shromážděny všechny mladé ženy z Weleminu a po skupinách byly odvedeny do sklepa starostovi budovy. Tam byly připraveny dřevěná bloky, kde jsme se musely před supími zraky revolučních gardistů svléknout a lehnout na bloky. Gardisti nás začaly nemilosrdně mlátit dřevěnými klacky do stehen, ramenou a zvláště do ledvin. Ty nejslabší z nás toto mučení nepřežily. Ostatní, které ještě žily z~~byly~~byly životy byly znásilněny.

Nejstrašnější zprávy přicházely z okolních vesnic vzpomíná si Johanna Huber. V Kozauer byl sedlák Malik s hlavou přibit na vrata stodoly a pod nechty mu byly vraženy zápalky, které byly zapalovány.

Císařský řez po Česku

Paní J. Huber vypráví dále: Tu nejhorší smrt ale měla moje těhotná susedka Kosnarsch. Její beznohý muž, její oba rodiče a její dcera byly strašným způsobem zavražděny. Ji jako těhotné bylo rozřiznuto břicho a bylo jedna strašná krvavá rána. Pupečná šňůra ji byla omotána kolem krku a mozek nenarozeného dítěte byl nalepen na zdi.

Na našem statku žila 80 letá důchodkyně Anna Preis a ty jeden partizán klackem dal ranu přes brýle, že ji sklo rozřizlo oči až oslepla. Bezmocná slepá se ze zoufalství za několik dnů oběsila. Všichni byli strašně mláceni, že měli oči oteklé. Všichni ženy byly znásilněny, mnohé nakaženy syfilisem a i vnitřně těžce zraněny.

Když ti "Svobodníci" vojáci pozdějšího prezidenta Svobody na ~~xxxx~~ jehož rukou lpi také krev, již nemohli pro únavu dále znásilňovat, zpracovávali ženy a dívky skleněnými lahvemi. Když jsem v řijnu odcházela z tohoto tábora leželo mnoho žen s vnitřními ~~xxxxxxx~~ zraněním na sanitních místnostech.

Svědék popisuje: 29.11. 1945 jsem byl znova zatčen a dopraven do koncentračního tábora v Mostě. Tam byli někteří uvěznění tento den, muži a ženy odvedeni na náměstí museli se svléknout do naha a pochodovat a přitom byli od obyvatelstva krutě mláceny. Muži museli lžít po čtyrech jako psi a byli mláceni tak krutě až se pokáleli a ten kdo lezl musel před ním lžít výkaly. Mnoho bylo při této exekuci umláceno mezi nimi i farář z Adowatz. Co se tam sadisticky provádělo na ~~xxxxxxx~~ ženách to se nedá pro příšernost papsat.

Otec ležel na hromadě mrtvol

Ženy musely v těchto dnech prožít mnohé hrůzy. Paní Hermine Weissmann, Klagenfurt vypráví:

Jsem ještě dnes celá bez sebe, když si vzpomenu na tu hrůzu. Moje rodné město bylo Schaffa a leželo asi 1 km od rakouských hranic. 13. května nás odvedly na lesní mýtinu v blízkosti Stallku. Už z dálky

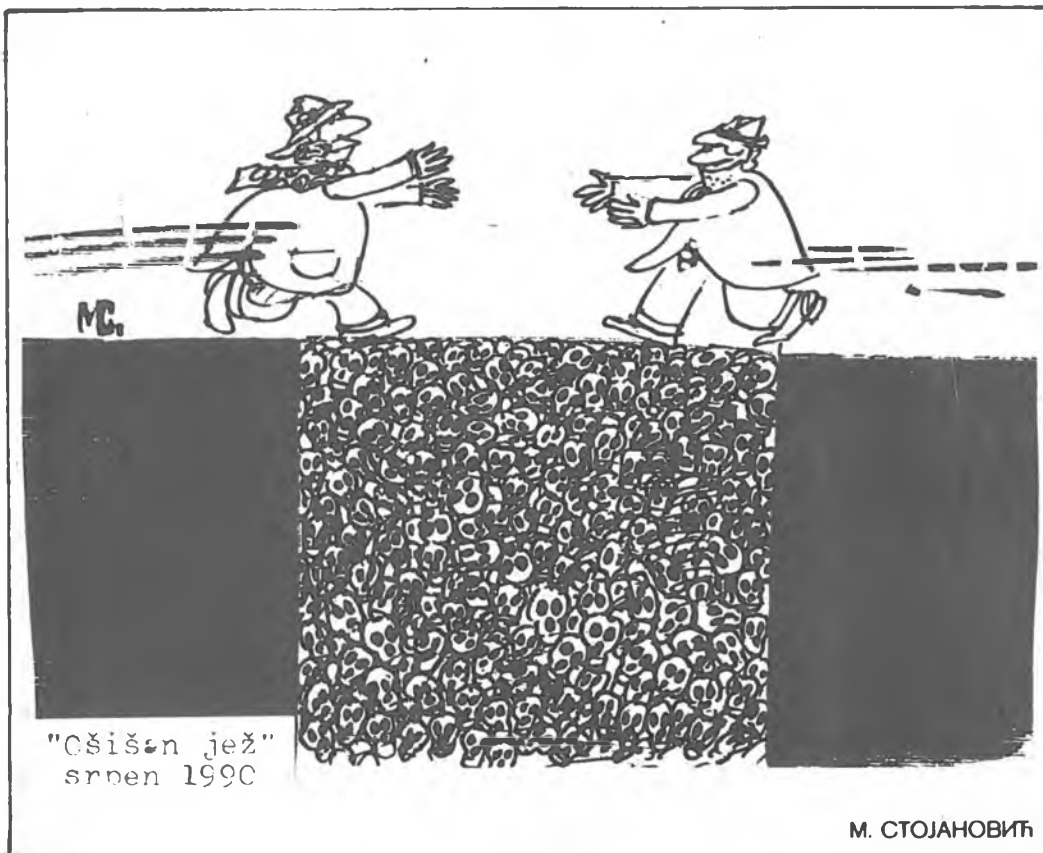
Tuto krvavou hromadu přikryli mojim kabátem a položili doprostřed sálu. Na tento způsob tuto noc odpravili šest lidí, z toho 3 říšské vojáky. Při tomto vraždění Němci příšerně křičeli, že někteří přihlízející se zbláznili. Já se se z toho nervově zhroutil.

V dokumentu amerického kapitána Mike Schorta, který vyšel v r. 1946 se dočteme: Je to tady v Sudetech strašné. Češi ve své krutosti překročili všechny hranice. My se ale do toho nesmíme míchat, dokonce jsme dostali příkazy, že máme Čechům všechno trpět.

V Lidicích bylo zastřeleno 137 mužů. Mezi touto tragédií a explozí nepřítelnyho násilí a šovinismu nemůže být žádný poměr a srovnání.

Samozřejmě bez Hitlera by k těmto událostem nedošlo. Ale co to jsou za soudci, kteří jsou mnohem krutější, bestialnější a nelidštější než ti obžalovaní?

Kdo tyto události, které se staly v CSR a na východě chce zamlčovat a ospravedlňovat, souhlasí s těmito vraždami na lidu.

"Očištan jež"
srpen 1990

M. CTOJANOVIT

O krvavé koupeli v Náchodě podává svědectví Adam Ehrenhard : Dne 25.7. 1945 bylo do náhodského pivovaru přivezeno 200 zajatých příslušníků SS. Byli mezi nimi většinou mladí chlápci. Byl jsem svědkem jak byli brutálně vražděni od českých civilistů, na vraždě se podílelo několik žen, jejichž jména znám. Tito příslušníci SS byli strašným způsobem pomocí nožů a dýk, včetně pažbami pušek zavražděni. Ještě žijící byli poleváni benzinem a upáleni. Já musel pomáhat mrtvolky nakladat na auto a házet je do masových hrobů na náhodském zámku.

Na krvavé rány byla sypana sůl

Číslo Počet žen, které se staly obětí exploze českého sadismu byl vysoký. Tisíce státních zaměstnankyn, žen, které pracovaly u protiletectvé obrany u světlotmetu, zdravotních sester a žen v domácnosti padlo do propasti hrůzy.

Běžruký navrátillec Walter Lohmann byl ve dnech od 12 do 15.5. 1945 v pohřbiyacím komandu v Praze ! Viděl jsem tisíce mrtvol chlěpců a dívek se strašným zraněním. Později jsem se dozvěděl, že do roztržiskových těl byla sypana sůl.

Toto vypráví Marienne Alaus : dne 9.5. 1945 byl můj muž Godhard Klaus, 66 letý na policejní stanicí umlacen k smrti. Dne 10.5. 1945 ve 4 hodiny ráno jsem ho uviděla. Jeho obličej byl sama boule, nos a ústa byla krvavá masa, jeho ruce byly zpuchlé. Viděla jsem bičování dvou lidí od SS, že měli z obličejů jenom cáry. Jejich břicha byla rozkopána vojenskými botami. Viděla jsem ukamenování příslušnice wermachtu, viděla jsem jednoho příslušníka SS viset za jednu nohu na kandelabru a od hlavy hořel.

Co zkusily ženy při tomto infernu to lidská řeč nedokáže vyslovit. Ve všech českých koncentračních táborech panovala divoká zvířel. Strážci si tam dělali cá chtěli, když děti křičeli na matku a branily ji byly umlčeny násilím.

Nepředstavitelný byl žal žen, matek kterým děti zemřely hladu, nebo jim byly z náruči vytrženi a umučeny. Bolestný byl osud těhotných žen, které se dostaly do pekla. Jeden příklad: Ernst Schorz z Ostravy na vypověd svého umirajícího přítele Ernsta Krischkaš Tato žena byla v 8 měsíci těhotenství a musela se v táboře svléknout do naha a postavit ke zdi a byly klacky tak dlouho tlučena do břicha až ztratila plod a zemřela. Tentýž Krischka, který byl dlouho v tomto táboře Hankel, vypráví jak byl svědkem jak jednu ženu svazali na ruku a nohu na zdech a vytahly ji na zeď kde ji byly ostrým nožem uříznuty prsa. Nebyla jediná, která takto skončila. Dokumenty vypráví i českých farařích, kteří Nemce odmítali řádně pohřbit a daly je zahrabat někam do kouta.

V Eichhornu vypráví Dechant bylo 12 lidí po strašném mučení pověšeno na lípy před kostelem. Mezi nimi řidičí učitel a starosta, i truhlář Šafar. Řidičímu učiteli Pischelovi byl spálen plnovous, uříznány uši a nos a byl mu vytržen jazyk.

Oto Fatek zažil v lagru St. Joachisthal po mučení následující : v noci z 5 na 6. 6. 1945 kolem 22 hod přišla asi 11 nebo 12 Čechu do sálu a přinesly sebou lavici, s dečkou zakryli okna. Jako prvního popadli hodinaře Johanna Müllera položili ho na lavici za živa mu uřízli nožem uši, vypichli oči a vrazili bajonet do úst, vyrazili mu zuby a přes kolena mu zlámali ruce a přes lavici nohy a kosti. Ještě žijícímu uvazali kabelový drát kolem krku a jeden Čech si na něho stoupl na takto ho táhli po sále až ho usřtili.